

[Kurt Hansen.]

blemer kan løses i folketinget? Hvor længe skal vi tro på, at arbejderpartierne er i stand til at forsvare vores interesser og sikre vores sociale goder igennem deres aktiviteter i folketinget? Hvor længe skal vi tro, at der derigennem kan foretages en omfordeling af goderne til fordel for arbejderne igennem lovgivningsarbejdet? De forslag, der i dag lægges frem fra en socialdemokratisk regering, må give os svaret: tiden er mere end inde til at satse på egne kræfter, til at styrke kampen på arbejdspladserne og sætte magt bag de krav, der formuleres.

I de kommende dage må vi opfordre til, at arbejderne ude på arbejdspladserne selv søger at få stabled nogle møder på benene, at man søger at tvinge fagforeningerne til at tage konkret afstand fra det, man er i gang med at gennemføre her, og derigennem søger at bygge på en masseaktivitet, der kan tvinge den socialdemokratiske regering til at trække dette her i sig igen.

Jørgen Jensen (DKP):

Hr. Kjeld Olesen malede et meget dystert billede af situationen, og derefter brugte han det meget dystre billede til at begrunde et indgreb, der vil gøre situationen endnu værre. For vi står i en alvorlig situation, men den er ikke alene alvorlig, fordi der er en krise i det kapitalistiske system, den er også alvorlig på længere sigt for Danmark og for dansk arbejderklasse. Hvis vi kapitulerer og taler arbejdsgiverne efter munden for at sikre, at kapitalhaverne vil investere i dansk industri, og dermed knækker ryggen på dansk fagbevægelse, så kan vi være sikre på, at vi dermed støtter de kræfter, der prøver på at udnytte situationen til en reaktionær drejning. Det skal vi erindre os, når vi lægger et sådant forslag frem i den situation, vi befinder os i.

Statsministeren sagde i sin redegørelse, at dette forslag ikke er et brud på parternes frie forhandlings- og aktionsret. Der er andre, der har været inde på det, og man kunne smile, hvis det ikke var i en så alvor-

lig situation, det blev sagt. Men dette ting har vedtaget en arbejdsretslov, som begrænser og hæmmer arbejderne aktionsret, og når man som modstander af denne lov fremholdt de urimelige domme i arbejdsretten, så fremførte netop regeringspartiets repræsentanter det argument, at så måtte arbejderne jo ændre og forbedre overenskomsterne, det var overenskomsternes indhold, der var grundlaget for de domme, som arbejdsretten afsagde.

Når arbejderne så skal forhandle ændringer af overenskomsterne, ja, så udsættes arbejderne først for et kolossalt politisk pres: man har gennem måneder brugt arbejdsløsheden som et terrorvåben imod arbejderklassen, og hvis ikke det virker, så gør man det, som man vil i dag, så griber man ind og dikterer arbejderne en overenskomst.

Derfor drejer det forslag, der ligger på bordet i dag, sig ikke alene om kroner og ører, men det drejer sig i højere grad om arbejderne ret til kollektivt at være bestemmende om egne løn- og arbejdsvilkår. Frie forhandlinger forudsætter 3 afgørende ting: for det første medlemmernes indflydelse på og frihed til at formulere de krav, der skal rejses, for det andet medleven og indflydelse på forhandlingerne og for det tredje retten til at stemme om det forhandlingsresultat, der kommer frem. Vi må have ret til at forkaste et resultat som dette. I et samfund, hvor kapitalhaverne har den fulde frihed til at bestemme, hvor og hvornår de vil investere deres kapital, må arbejderne også have den fulde ret til kollektivt at nægte at sælge deres arbejdskraft. Træder man dette princip under fode, spiller man falsk spil, for når man taler om friheden i dette samfund, gælder det altså ikke dem, som i virkeligheden har mest brug for den frihed i denne situation.

På alle de 3 punkter, jeg har nævnt, har man grebet ind politisk. Arbejderne og fagbevægelsen blev udsat for et kolossalt politisk pres, og LO og forbundsledelserne bøjede af og opgav selv de mest nødvendige og rimelige krav ude fra arbejdspladserne. For-